

rum der kun er $\frac{1}{5}$ tilbage, bør indskrænke dette Supplement saa meget som muligt og kun medtage, hvad der aldeles nødvendigt maatte paakræves, nemlig først og fremmest at der stills forøgede Pengemidler til Raadighed.

Med disse Bemærkninger skal jeg tilde mig at anbefale det andet Mindretals Ændringsforslag, som gaar ud paa en ændret Affattelse af Lovforslaget, til Vedtagelse.

Vejstrup: Mit Haab om at naa til Enighed indenfor Landstingsudvalget angaaende dette Lovforslag viste sig at være et forfængeligt Haab. Jeg beklager det, men selv om jeg beklager det, maa jeg sige, at det ikke i nogen Grad forbavser mig, thi Uenigheden om Lovforslagets praktiske Anvendelse saavel som om dets Principper fandt sit Udtryk i Folketinget, og denne Uenighed har selvfølgelig forplantet sig herop i Landstinget. Og medens Folketinget delte sig i et Flertal og et Mindretal, er Uenigheden heroppe resulteret i en Deling i tre Mindretal, som hvert har sit principielle Standpunkt overfor Lovforslaget. Det er altsaa rigtigt nok, som der staar i Betænkningen, at naar man ikke har kunnet komme til Enighed om Spørgsmaalet, skyldes det de principielle Uoverensstemmelser Partierne imellem. Jeg skulde ikke været kommet ind paa Lovforslagets Principper, dersom der ikke var givet mig Anledning dertil af de Bemærkninger, som er fremsatte af det første Mindretal i Betænkningen. Med den højtærede Formands Tilladelse vil jeg gerne citere en Del af Betænkningen. Der staar her: at man „maa hævde, at Dyrtidsforanstaltninger paa kommunalt Initiativ i første Række bør komme dem til gode, som paa Grund af deres særlige Forhold særlig trykkes af Dyrtiden, medens Foranstaltninger, der kommer alle til gode, kommer i anden Række. Dette har fundet sit klare Udtryk i den bestaaende Lov (Dyrtidsloven af 1916), som Mindretallet samtidig maa hævde stiller Kommunerne frit med Hensyn til Iværksættelsen af saadanne Foranstaltninger, ogsaa set fra et økonomisk Synspunkt, og man ønsker ikke ved at yde $\frac{2}{3}$ af kommunale Udgifter til Lettelse af Dyrtidstrykket for alle at foranledige, at der bliver mindre til Raadighed til Støtte for dem, der er vanskeligt stillede.“ Her forekommer det mig, at det ærede Mindretal stiller Forholdene ganske paa Hovedet. Heri synes det, som om vi fra vor Side kunde ønske, at der til Fordel

for de mere velhavende skulde stilles mindre til Raadighed for de mindre bemidlede. Men det, vi har ønsket, er ikke, at man skulde stille mindre til Raadighed for de mindre velhavende, men vi har ønsket at give Dyrtidsforanstaltningerne en videre Udstrækning, og det er dog noget ganske andet. Vi har ønsket, at der blev reguleret i større Udstrækning i Henhold til § 2, og at man ikke indskrænkede Dyrtidsforanstaltningerne til at omfatte de mindre bemidlede alene. Derfor forekommer det mig ganske urimeligt, at Mindretallet har fremsat disse Bemærkninger, og jeg vil nedlægge Protest imod, at nogen skulde mene, at vi havde haft det til Hensigt. Det er altsaa de principielle Uoverensstemmelser, der fremdeles er til Stede, og som har fundet Udtryk i disse Mindretalsbemærkninger. Uden i øvrigt at komme nærmere ind paa det ser jeg ikke rettere, end at det Standpunkt, vi har indtaget hele Tiden, at man skulde imødekomme Trangen, hvor den fandtes, er langt bedre end at nøjes med at gennemføre Foranstaltningerne, hvor Nøden banker paa Døren. Derfor ser jeg ikke rettere, end at det foreliggende Lovforslag, som det er foreslaaet af Ministeren, i langt højere Grad vil være tilfredsstillende. Jeg maa derfor anbefale, at man stemmer imod samtlige de Ændringsforslag, Mindretallene har stillet.

Lewinsky: Mine Partifæller og jeg har ikke kunnet tiltræde de af Mindretallene stillede Ændringsforslag. De af første og andet Mindretal stillede Ændringsforslag falder paa adskillige Punkter sammen. Det gælder de Ændringsforslag, hvorved der foreslaas Nedsættelse af det Beløb, som skulde stilles til Kommunerens Raadighed til at afhjælpe Dyrtiden. Jeg maa antage, at de to Mindretal har stillet deres Ændringsforslag ud fra det Syn, som kom til Orde under første Behandling, hvorunder Ordføreren udtalte, at man ved at yde et saadant Beløb vilde stille for rigelige Pengemidler til Raadighed for Kommunerne. Dette falder noget sammen med Udtalelserne i Folketinget af Folketingsmanden for Verninge-Kredsen (Jensen-Sønderup), der mente, at Kommunerne vilde faa vanskeligt ved at faa noget at anvende de Midler til. Det er mig aldeles ufatteligt, at man kan mene, at Kommunerne ikke skulde have rigelig Brug for de Midler, som efter Lovforslaget, saaledes som det var vedtaget i Folketinget, skulde stilles til Raadighed for dem. Jeg mener snarere,